

Illés György

Galsai Pongrác és a tinilány

A szigligeti strandon sütkérezetünk önfeledten, amikor váratlanul föltűnt mellettünk rövidnadrágban és atlétatrikóban Galsai Pongrác. A faluból jöhetett vagy a környékről, mert még nem láttuk az Alkotóházban. Hellyel kínáltuk, de ő csak állt és elkínzottan törölgette verejtéktől gyöngyöző homlokát. Nagyon elesettnek látszott.

– Mi bajod Gráci? – kérdezte apám riadtan.

– Ne aggódjatok! Iszonyú melegem van. Egyébként megérdemlem a sorsomat. Úgy látszik hiába töltöttem el hosszú éveket a *Nők Lapjá*nál. Semmit sem okultam. Megint átvert egy némber. De hát úgy kell nekem.

Nagy nehezen leültettük a pokrócunkra. Lihegve, szuszogva, a kimerültségtől szinte reszketve roskadt mellénk. Hallgatott egy sort, de aztán elkezdte:

– Riportot kellett írnom a múlt hét elején. Anyaggyűjtés közben megismerkedtem egy rendkívül csinos, sudár diáklánnyal. Beszélgetni kezdtünk. Először inkább én kérdezgettem, de aztán kiderült, hogy én is nagyon érdeklem őt, és ezt nem is titkolta. Kell-e mondanom, hogy az én koromban, túl a negyvenen, milyen jólesik egy férfinak az ilyesmi. Puhatolózni kezdtem, eleinte óvatosan, de később már célratörően, nem volna-e kedve lejönni velem a hétvégén a Balatonra. Nem kis meglepetésemre azonnal igent mondott. Istenem, egy tinédzser! Megbeszéltük a találkozót szombaton reggel a Déli pályaudvaron, a pénztárnál. Mérnök barátomat előtte megkértem, adja kölcsön két napra a szigligeti kéglijét, mert nagyszerű kalandra van kilátásom. Lelkesedésében még azt is megígérte, hogy feltölti étellel-itallal a hűtőszekrényt.

– És nem jött el a kislány? – érdeklődött apám.

– Dehogynem. Ott volt pontosan a megbeszélt időben. A jegyét természetesen én váltottam meg. Szabadkozott ugyan, de elfogadta. Mikor megérkeztünk ide Szigligetre, töredelmesen bevallotta, hogy otthon felejtette a fürdőruháját. Sebaj, mondtam én, majd veszünk egyet a strand mellett, valamelyik butikban. Előbb azonban menjünk fel a házba.

Már alig tudtam türtőztetni magam. Egyre izgatottabb lettem. Ő leült a fotelbe, és csak annyit mondott: – Farkaséhes vagyok! Van itt valami ennivaló?

Ha hiszitek, ha nem, három vagy négy óra hosszat egyfolytában evett és ivott. Én csak bámultam. Végül simogatni kezdtem a haját, az arcát. Hagyta. Vagy legalábbis tűrte, de amikor lejjebb tévedt a kezem, felugrott és kijelentette: „Én most lemegyek úszni. Csodálatos az idő! Jövök nemsokára."

Arról most nem beszélt, hogy nincs fürdőruhája. Engem se hívott, hogy menjek vele. Késő estig vártam rá. Közben megittam persze egy-két üveg vörösbort. Nem is tudom, hány óra lehetett, amikor beállított azzal: „Baromi fáradt vagyok. Aludni akarok."

Így is történt. Reggel ragyogó napsütésre ébredtem. Ő már kint ült a verandán és evett. Előtte tányérok, poharak, üres edények, alig fértem az asztalhoz, hogy én is harapjak valamit. Mire fölocsúdtam, az új fürdőruhájában feszített előttem. Úgy látszik mégis vett egyet. „Nagyon jó itt nálad" – mondta behízelgő hangon. – „Mielőtt visszautazom Pestre, még úszom egy jót." Én újra megpróbáltam bizalmaskodni vele, de hiába. Kitépte magát a karomból, és rohant le a partra. De közben még megállt egyszer, és kedvesen visszaintett. Én ott-maradtam egyedül, a sok mosatlan edénnyel, a vetetlen ággyal és az árva dívánnyal.

– Miért nem mentél vele úszni? – kérdeztem.

– Az én pocakommal? Egy szál fürdőruhában? Attól féltem, hogy még az a maradék reményem is elszáll. De végül kiderült, hogy fölösleges volt bármiben is bizakodnom. A hölgyet továbbra is az evés érdekelte. Elutazása előtt még fölevett mindent, amit csak a hűtőben talált. Én már nem kísérleteztem semmivel. Elkísértem a buszmegállóhoz, megváltottam a jegyét. Az ablakból integetett, amikor eszembe jutott, hogy a nevét se tudom. Fölballagtam a nyaralóba, és azon tűnődtem ki fogja elmosogatni ezt a rengeteg edényt? És ki csinál itt rendet? Teljesen megbénított a gondolat, hogy szex helyett én már csak etetésre és mosogatásra vagyok jó. Azért is jöttem le ide, hátha találok egy-két jó havert, aki megszán, és hajlandó segíteni nekem. Gyertek fel velem! Egyébként maradt még egy kis jófajta termelői borom.